

Отъ дѣсно на Родопитѣ Марица приема *Ели-дере*, която тече прѣзъ хубавата Чепинска котловина, минава прѣзъ тѣсенъ, но живописенъ проломъ, навлиза въ Пловдивското поле и се влива при Пазарджикъ.

Брай Марица върви желѣзенъ пѣтъ, който иде отъ София — Пловдивъ за Цариградъ и Деде-агачъ. На Марица има много градове и села, ала два иматъ голѣмо значение; *Пловдивъ*, който на три хѣлма горделиво се издига и има твърдѣ чудно и живописно положение. Отъ вси страни околгледѣтъ е красивъ: свѣто-сиви скалисти стѣни се издигатъ надъ зелена равнина, слънцето се отражава въ прозорцитѣ на бѣлитѣ къщи върху скалитѣ, а полето се простира на голѣма ширина. Погледѣтъ се спира отъ хоризонта, прѣграденъ отъ сини планини. Пловдивъ постоянно слуша шума и пѣсенъта на Марица. Ето достигахме втория важенъ гр. *Одринъ*, разположенъ въ извивкитѣ на Тунджа, която заедно съ сестра си Арда се влива въ Марица. Хубавия градъ лѣщи, вижда се Султанъ-Селимъ джамия съ четиритѣхъ си минарета, сгради, минарета и пр. Това е страшната крѣпостъ, прѣвзета на „ножъ“ отъ българскитѣ храбри войници на *13 мартъ 1913 год.* Тукъ тритѣ рѣки Тунджа, Арда и Марица, като три сестри, окървавени сега, съединени въ една голѣма рѣка, прѣдставяха заедно съ околността на града чудна природна картина. Тѣ непрѣстанно шумяха и издаваха звуци, които съединени въ едно, образуваха приятна мелодия; а въ този бѣлѣжитъ день, изправенъ на дългия мостъ азъ съ гордостъ издекламирахъ пѣсенъта отъ Вазова:

„Обичамъ твоята пѣсенъ,
И тихиятъ ти стонъ
И твоятъ блѣсъкъ размѣсенъ
И твоя бѣгъ отнесенъ,
Въ синий хоризонтъ.

При твоето шумтенъе,
Изпълнено съ печаль
И въ мене нѣщо стене.
Азъ падамъ въ размишлене
За общия ни дѣлъ“.